



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2940/05
08.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић – Јовановић, Надежде Радевић и Николе Станојевића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ и ВВ, које заступа пуномоћник БВ, адвокат, ради побијања дужникових правних радњи и утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду посл. бр. Гж.4793/04 од 14.7.2005. године, у седници већа одржаној дана 8.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Ревизија тужених се делимично УСВАЈА, па се пресуда Окружног суда у Новом Саду посл. бр. Гж.4793/04 од 14.7.2005.године, делимично ПРЕИНАЧУЈЕ, тако што се жалба тужених делимично УВАЖАВА и пресуда Општинског суда у Новом Саду посл.бр.П.712/03 од 20.4.2004. године делимично ПРЕИНАЧУЈЕ тако што се на утврђени износ главнице од 16.998,84 евра одређује камата по стопи утврђеној од стране централне европске банке, у динарској противвредности од 24.1.2004. године до исплате.

У осталом делу ревизија тужених се као НЕОСНОВАНА ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца да му тужени накнаде трошкове одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду посл.бр. Гж.4793/04 од 14.7.2005.године жалба тужених је одбијена, и потврђена је, пресуда Општинског суда у Новом Саду посл.бр. П.712/03 од 20.4.2004. године у делу којим је тужбени захтев тужиоца усвојен те утврђено је уговор о поклону непокретности ближе означених у ставу другом изреке закључен дана 11.7.2000. године између ГГ, као поклонодавца с једне стране и тужених, као поклонопримаоца с друге стране, оверен код Општинског суда у Новом Саду – Одељење у __ под Ов.бр.769/2000 од 11.7.2000. године без правног дејства према тужиоцу, колико је потребно за испуњење тужиочевих потраживања у износу од 16.998,84 евра у динарској противвредности на дан исплате, са законском затезном каматом у динарској противвредности на дан исплате која тече од 24.1.2004. године, па до исплате, као и износ од 41.000,00 динара на име трошкова поступка по основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Новом Саду посл.бр. П.4096/2000 од 20.3.2001. године, а што су тужени дужни признати и трпети. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 185.380,00 динара.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужени побијају другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права. Предложили су да ревизијски суд преиначи побијану другостепену пресуду, или да укине у целини пресуду другостепеног и првостепеног суда и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, којим је предложио да се ревизија тужених као неоснована одбије и тужиоцу досуде трошкови одговора на ревизију.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 491. став 4.сада важећег закона о парничном поступку, ревизијски суд је нашао да је ревизија тужених делимично основана у делу одлуке о камати на утврђени износ стране валуте, а да у преосталом делу ревизија није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, нити битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у ревизији, јер је другостепени суд вањано оценио жалбене наводе који су од одлучног значаја за одлуку по питању главне ствари. Није почињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП-а, јер дати разлози о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању отац тужених, ГГ, закључио је уговор о доживотном издржавању са својом и тужиочевом мајком, сада пок. ПП. За узврат учињеном издржавању од мајке је добио у власништво стан у ДД. Он се по изричитој вољи пок. мајке обавезао да ће свом брату (тужиоцу) по смрти мајке исплатити 1/3 купопродајне цене остварене продајом наведеног стана. ГГ је продао предметни стан уговором о продаји закљученим и овереним код суда дана 22.7.1999. године за купопродајну цену од 112.500 ДЕМ у динарској противвредности. Тужилац је телефоном позван од стране адвоката

ангажованог у поступку продаје, да дође у адвокатску канцеларију ради преузимања његове 1/3 дела од купопродајне цене продатог стана. Тужилац се није одазвао овом позиву јер се није слагао са братовљевом одлуком да мајчин стан прода. Након сазнања да се иза смрти мајке неће водити оставински поступак, обзиром да је уговором о доживотном издржавању извршен пренос права власништва на стану на име ГГ, тужилац је путем ангажованог пуномоћника послао истом опомену пред утужење дана 23.5.2000. године, коју је он примио 25.5.2000. године, захтевајући да му у року од 8 дана исплати износ од 37.500 ДМ. Отац тужених је уговором о поклону, овереним код суда 11.7.2000. године, поклатио туженима све своје непокретности означене у изреци првостепене пресуде. Незнајући за учињено даровање, тужилац је дана 13.7.2000. године поднео тужбу суду против ГГ, а ради исплате дуга. Правноснажном и извршном пресудом Општинског суда у Новом Саду број. 4096/2000 од 20.3.2001. године обавезан је тужени ГГ да тужиоцу АА исплати износ од 37.500 ДЕМ у динарској противвредности на дан исплате, са домицилном каматом земље валуте у динарској противвредности на дан исплате почев од 22.7.1999. године до исплате и трошкове парничног поступка у износу од 41.000,00 динара. У току припремања за покретање извршног поступка ради намирења потраживања по наведеној судској одлуци, тужилац је сазнао да је ГГ сву своју непокретну имовину поклатио туженима. Утврђено је да је ГГ у току трајања наведене парнице уплатио у судски депозит 24.11.2000. године износ од 225.000,00 динара у корист тужиоца. Решењем суда од 10.2.2003. године усвојен је предлог тужиоца, који је предат суду 22.1.2003. године, да му се из судског депозита исплати 225.000,00 динара.

На основу писменог налаза и мишљења вештака одговарајуће струке од 23.1.2004. године, у првостепеној пресуди је утврђено да је на износ главног дуга од 37.500 ДЕМ обрачуната и приписана домицилна камата почев од 22.7.1999. године у износу од 3.034,83 ДЕМ. Дужник је делимично извршио отплату свог дуга уплатом у судски депозит наведеног динарског износа чија је противвредност на дан депоновања износила 7.287,99 ДЕМ, тако да је преостали дуг 33.246,84 ДЕМ, што прерачунато у важећу страну валуту износи 16.998,84 еура.

На основу наведених чињеница, правилан је правни закључак нижестепених судова да тужилац основано захтева да суд утврди да је предметни уговор о поклону наведених непокретности без правног дејства према тужиоцу колико је потребно за испуњење тужичевог потраживања у висини утврђеној у правноснажној и извршној судској одлуци означеној у изреци првостепене пресуде. Правилно је примењено материјално право из члана 280. став 1. и став 2, члан 281. став 3, члан 283. ст. 1. и 2, члан 284. и члан 285. ЗОО, када је тужбени захтев тужиоца делимично усвојен у делу одлуке о утврђеној висини тужичевог доспелог потраживања главнице. За такву одлуку нижестепени судови су дали ваљане разлоге које прихвата и ревизијски суд, тако да се у ревизији тужених неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Нису основани наводи у ревизији да је изрека првостепене пресуде неразумљива, јер је одређено до ког износа наведена правна радња губи дејство према тужиоцу. Ревизијски наводи да је суд имао да утврди који део уговора о поклону је без правног дејства према тужиоцу не стоје. Правно дејство побијања односи се само према тужиоцу и у односу на онај део у коме је предузета правна радња у корист тужених изгубила правно дејство према тужиоцу, а у мери потребној за испуњење његовог потраживања. Побујањом пресудом утврђено је да предметно пуноважно побијање производи дејство од момента спровођења па у будуће. У поступку одлучивања о предлогу за извршење на непокретностима и у току спровођења тог извршења, суд ће утврдити до ког износа се продајом непокретности тужилац може намирити. По правноснажности решења о извршењу и решења о утврђивању вредности непокретности, суд ће одредити начин и услове продаје, а шта је стварна вредност тих некретнина определиће се датим понудама за њихову куповину на рочишту за продају непокретности.

Неосновано тужени у својој ревизији наводе да дужник ГГ (њихов отац) није инсолвентан. Према одредбама члана 283. став 4. ЗОО, тужени може избећи побијање ако испуни дужникову обавезу. У овом случају, инсолвентност дужника је евидентна, јер исти до данашњих дана није измирио своје дуговање.

Насупрот наводима у ревизији, савесност тужених није од утицаја, јер су исти спорне некретнине стекли бестереним располагањем које је извршено након доспелости тужичевог потраживања, будући да је кућу њихове мајке продао отац тужених још 1999. године. Стога је ирелевантна околност да су некретнине поклатије пре покретања парнице у којој је тужиоцу досуђен спорни износ.

Међутим, по оцени ревизијског суда погрешно је примењено материјално право када је на досуђени износ страног новца одређена законска затезна камата у динарској противвредности. У смислу члана 395. ЗОО, правноснажном и извршном пресудом обавезан је дужник ГГ да тужиоцу АА исплати досуђени износ у страног валути са домицилном каматом, све у динарској противвредности, па се на досуђени износ страног новца може досудити само камата од стране централне европске банке.

На основу наведеног, применом члана 393. ЗПП-а, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег ЗПП-а, ревизија тужених је одбијена као неоснована у делу одлуке којим је утврђен износ главнице тужичевог потраживања, док је у делу одлуке о камати применом члана 395. став 1. ЗПП-а, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег ЗПП-а, побијана одлука је преиначена.

Ревизијски суд је одбио захтев тужиоца да му се накнаде трошкови одговора на ревизију, обзиром да изјављени одговор није допринео при решавању о изјављеној ревизији тужених. С тога су тако настали трошкови били непотребни у парници (члан 166. став 1. и став 2, у вези са чланом 155.ЗПП-а),

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

МЗ